

ทหารรับจ้างเดนตาย

ตอนที่ 3 ไอ้ยี่ (จบในตอน)

แผ่นกระดาษสีขาวสี่เหลี่ยมผืนผ้าขนาดใหญ่ถูกวางลงกับพื้นปูนซีเมนต์ใต้ฐานตึกกองบังคับการปืนของสนามบินล่องแจ้ง บนแผ่นกระดาษดังกล่าวถูกแบ่งออกเป็นหกช่องเท่าๆกัน และแต่ละช่องก็มีจุดวงกลมสีแดงเรียงรายเป็นพริต โดยเริ่มตั้งแต่ช่องแรก อันเป็นตำแหน่งของหมายเลขหนึ่งไปจนกระทั่งถึงหมายเลขหก ซึ่งจากลักษณะดังกล่าวแล้วนั้น เจ้าจุดวงกลมแดงเหล่านั้น ความหมายของมันก็คือ ใช้แทนจำนวนเลขจากหนึ่งถึงหกนั่นเอง

บริเวณกึ่งกลางของแผ่นกระดาษถัดจุดวงกลมแดงเข้าไป ซึ่งเป็นที่ว่างปรากฏมีเส้นแบ่งกระดาษแผ่นนั้นออกเป็นสองส่วนเท่าๆกัน และแต่ละส่วนก็มีอักษรภาษาไทยเขียนกำกับเอาไว้ว่า “สูง – ต่ำ” มองเห็นถนัดตา

ใช้ครับ ที่ผมไต่เต้ามายี่ดียวนี้ก็เพียงเพื่อจะอธิบายให้ท่านผู้อ่านได้ทราบถึง ลักษณะของการเล่น “ไฮโล” อันเป็นเกมพนันที่ฮิตที่สุดในสมรภูมิลาวนั่นเอง

เจ้ามือหน้าตาแก่จ๊ก ผมหงอกทั่วศีรษะ ชุดเครื่องแบบเสื้อพราวนใหม่เอี่ยมเหมือนกับไม่เคยได้รับความยากลำบากบนแนว ถูกรีดกลีบโง้งนั่งขัดสมาธิอยู่หน้าถ้วยไฮโล ซึ่งขณะนี้ถูกเปิดถ้วยค้ำทิ้งเอาไว้มองเห็น “ลูกเต๋า” ขนาดเล็ดสามลูกนอนสงบนิ่ง เหมือนจะทำท่ายอยู่ในที่

“หัวเขี่ย” ซึ่งมีหน้าอ่อนอายุอานามห่างไกลกับเจ้ามือไม่น้อยกว่า 3 รอบขึ้นไป กำลังสาละวนแยกธนบัตรชนิดต่างๆ ออกเป็นสัดส่วนอย่างรวกๆ ธนบัตรไทย, ลาว, หรือแม้กระทั่งดอลลาร์ถูกหัวเขี่ยยัดเข้ากระเป๋าครั้งแล้วครั้งเล่า จนกระทั่งแน่นเอียดไปหมดทุกกระเป๋า

ลูกค้าส่วนมากเป็นทหารรับจ้าง, พนักงานของสนามบิน, ประชาชนทั้งลาวและม้ง, หรือแม้กระทั่ง ฝรั่งเศสนักบินรายล้อมวงไฮโล จนกระทั่งแทบจะมองไม่เห็นเจ้ามือเอาเลยทีเดียว

“เอาละครับ ฟังให้ดีๆ ใครหูถึง ก็ล้มเค้าของผมได้ ใจสู้ชะอย่าง”

เจ้ามือพูดพลางบรรจงหยิบลูกเต๋าทั้งสามขึ้นมาเช็ดกับผ้าเช็ดหน้าซ้ำแล้วซ้ำเล่า ต่อจากนั้นเช็ดกันถ้วยเป็นครั้งสุดท้าย แล้ววางลูกเต๋าทั้งสามลงบนกึ่งกลางของกันถ้วย จุดวงกลมสีแดงสี่จุด อันเป็นจุดที่แทนหมายเลขสี่ของลูกไฮโลทั้งสามวางเรียงรายทำท่ายความกระหายของลูกค้าอยู่ชั่วอึดใจก็ถูกรอบด้วยถ้วยน้ำชาขนาดเล็กๆ

เจ้ามือใช้หัวแม่มือกับนิ้วกลางจับขอบถ้วยไฮโลขึ้นมาโดยมีนิ้วชี้วางทับอยู่บนฝาถ้วยครอบ เขาชั่งน้ำหนักช้อมืออยู่ชั่วอึดใจก็กระดกช้อมือเบาๆ

“ตีบ”

ลูกไฮโลทั้งสามกระดกขึ้นพร้อมๆกันจากกันถ้วย ด้วยน้ำเสียงนุ่มนวลจนกระทั่งทหารรับจ้างสี่เล่นคนหนึ่งถึงกับอุทานออกมาค่อนข้างดัง

“โอ้โฮ ลุง เสียงเบาอย่างกะสำลีแบบนี้ ลูกสี่มันก็ต้องอยู่แหงๆนะซีครับ”

“ตามสบาย หลานชาย ใจสู้ชะอย่าง ของอยู่ในถ้วย ถ้าไม่เปิดลูกก็แหงไม่อันเหมือนกัน”

ในขณะที่พูด เจ้ามือค่อยๆวางถ้วยไฮโลลงกับแผ่นกระดาน สายตามองกวาดดูจำนวนธนบัตรจากมือลูกค้าที่กำลังวางลงบนช่องหมายเลขสี่ พร้อมกับบอมบี้มอยุ่ไปมาอย่างอารมณ์เย็น...

ผมกับอับดุล-ราห์มาน (ไอโด้) ยืนดูการเชือดเฉือนอยู่ใกล้ๆ ไอโด้มันฉุดผมจากร้านเผื่อ (ถ้วยเดียวแก้ว) มาบ่อนไฮโลเกือบครึ่งชั่วโมงซะให้แล้ว ท่าทางของมันที่ยืนสงบนิ่งสังเกตการเขย่าของเจ้ามือครั้งแล้วครั้งเล่า โดยไม่แทง ทำให้ผมเกิดอาการเบื่อหน่ายจนต้องกระซิบตำน้ำนออกมาเบาๆ

“ไอ้หอก จะแทงก็ไม่แทง ยืนเตะอยู่ได้ ใส่มันลงไปซิวะ... โครมๆ ประเดี๋ยวก็รู้เรื่อง”

“เฉยๆนะ-หมวด มือไม่พายแล้วยังจะเอาเท้าราน้ำอีก ไม่รู้จักเขียนใหญ่ราธวาสอีกแล้ว ผมไม่ใช่หมูอย่างไอ้พวกนี้ครับ... โดนเจ้ามือฟัดเอาไปหลายหมื่นแล้วเห็นไม๊ หมวดลองสังเกตดูหุ่นเจ้ามือบ้างสิครับ แก๊งแบบนี้ อายุमतอกเข้าไปตั้ง 50 แล้วรี... แก๊งแบบนี้สมัการบมันก็ผิดไปละ แกจะต้องสมัการมาเพื่อเล่นไฮโลต้มเขาแตกแหงๆ... และถ้าอิตานี้ ถ้ามีลูกสี่อยู่แม้แต่ลูกเดียว ผมยอมให้หมวดเตะฟรีๆ 3 ที”

ชาวแก้วคนหนึ่งซึ่งถูกเบียดตัวลีบอยู่ทางซ้าย มือสุดของเจ้ามือเอื้อมมืออันสั้นเทาหิยกระเป่าเก่าคร่ำคร่าออกมา แล้วหิยธนบัตรดอลลาร์ใหม่เอี่ยม ฉบับละ 50 ดอลลาร์ออกมาซึ่งใจอยู่ชั่วอึดใจก็วางแบะลงไปบนช่องหมายเลข 6 ท่ามกลางเสียงฮือฮาของบรรดาทหารรับจ้างที่ยืนมองอยู่รอบๆ

แทบทุกคนประเคนเงินลงไปบนช่องหมายเลขสี่ไม่ว่าก็พันต่อกี่พันบาท แม้กระทั่งฝรั่งนักบินซึ่งไม่ค่อยจะประสีประสาอะไรนักก็ยังโดนลูกยุของพรรคพวกทุ่มแทงเลข 4 จนกระทั่งหมดกระเป่า

ทหารรับจ้างท่าทางนักเลงเต็มตัว ผลักเงิน 50 ดอลลาร์จากหมายเลข 6 เข้าไปรวมกันที่หมายเลข 4 พร้อมกับเอ่ยขึ้นมาค่อนข้าง

“อ๊วยักไอ้แก้วนี่เอง เทียนี่ขอเปิดนาไว้อย ไอ้หาแทงตั้งสามพันบาท ขอลุ้นหน่อยวะพรรคพวก”

ทหารรับจ้างท่าทางนักเลงคนนั้น ค่อยๆยกถ้วยไฮโลมาวางที่ตรงหน้า... แล้วบรรจงหิยถ้วยขึ้นมาพร้อมกับตะแคงถ้วยให้ลูกไฮโลทั้ง 3 วิ่งจากกึ่งกลางของถ้วยมารวมกันเป็นจุดเดียวในบริเวณใดบริเวณหนึ่งของขอบถ้วย อันเป็นกรรมวิธีของนักเลงไฮโลชั้นเหยียบเบมข ที่ชอบปฏิบัติกันเป็นประจำ

“ครึก”

เสียงของลูกไฮโลวิ่งเข้ามากระทบกันดังอย่างฉับพลัน

“ไอ้หา... กูเทถ้วยได้ลูกสี่อีกวะ เอาละวะ ทั้งทวนเลย เงินกูเหลืออีกสองพัน-แทงมันลูกสี่นี้แหละวะ”

ในขณะที่พูด เขาโยนปีกธนบัตรสีชมพูเข้กลงไปบนช่องหมายเลข 4 ด้วยความแน่ใจยิ่งกว่าทุกครั้ง

“เอาละครับ ไม่ขึ้นไม่ลง เปิดถ้วยได้แล้วครับ ใครยกใคร ทวงกันเอาเอง เจ้ามือไม่เกี่ยว”

หัวเบียดคืบขึ้นมาทันทีเมื่อมองเห็นจำนวนเงินแทงมากมายยิ่งกว่าทุกครั้ง

ทั่วทั้งวงไฮโลเงียบสงัด สายตาหลายสิบคู่เพ่งมองไปที่ถ้วยไฮโลที่กำลังจะถูกเปิด เหมือนกับจะให้มันผ่านทะลุเข้าไปถึงข้างใน

มันเป็นความตื่นเต้นและเป็นความ “มันส์” ทางอารมณ์ที่ทำซื้อได้ยากที่สุด ช่วงหนึ่งของความโสกาอย่างสุดยอดก็ตอนถ้วยไฮโลจะเปิดนี่เองใช่ไหมครับเขียนไฮโลทั้งหลาย

ถ้วยไฮโลถูกยกขึ้นตรงๆแล้ว ค่อยๆเลื่อนออกไปข้างๆอย่างช้าๆ ด้วยวิธีการเปิดแบบเนียนอารมณ์แทบหัวใจจะวายปราณ

สี่ตำแหน่งจุดสี่ตำแหน่งพริตอยู่บนลูกเต๋าทั้งสามลูก แม้คนที่แทงลูกหก 50 ดอลลาร์ ตะเบ็งเสียงเป็นภาษาไทยออกมาคับห้อง

“หก-สามดอก”

ทั่วทั้งห้องเจียบกริบเหมือนโดนผีอำ สายตาทั้งหมด มองดูหัวเปียกवादเงินเกือบหมื่นบาทจากตำแหน่งหมายเลข 4 ด้วยความเสียดายอย่างสุดซึ้ง

“ผมแทงหก – พันบาท ต้องจ่ายให้ผมสี่พันบาท ขอเงินผมด้วยครับ”

แม้คนที่แทงลูกหก 50 ดอลลาร์ เอื้อมมือสะกิดทหารรับจ้างท่าทางนักเลงคนนั้นพร้อมกับเอ่ยปากทวงเงินด้วยน้ำเสียงตื้นตันในความโชคดียของตัวเอง

“ไอ้สัตว์ ใครยกของมึงวะ กูไม่รู้เรื่อง มีแต่ตีนเอาไม้... ไอ้แม่โวโสโครก”

พอพูดจบ เขาก็พรวดพราดลุกขึ้นเตะโครมเข้าไปที่บริเวณใบหน้าของแม่ผู้เคราะห์ร้ายเต็มแรง

“ป๊าบ”

รองเท้าคอมแบทผ้าใบที่ใช้ปีนเขาพลาดจากใบหน้าหวดเข้าที่หน้าอกส่งแม่ชี่ยาปลิวกระเด็นออกไปนอกวงไฮโล ซึ่งขณะนี้แตกกรีนเหมือนกับผิ๊งโดนไฟ

ชายแม่ผู้เคราะห์ร้ายใช้มือทั้งสองยันพื้นผิงหน้าขึ้นมาพร้อมกับร้องตะโกนเสียงหลง

“ไอ้...ก๊ต”

ผมได้ยินเสียงคำรามของสุนัขผดก้องขึ้นมาจากมุมห้อง และพร้อมๆกันนั้นผมก็มองเห็นร่างอันใหญ่โตของมังกรเงาพรวดเข้ามากลางวงไฮโล ที่หมายของมันคือร่างของทหารรับจ้างคนที่ยืนตะมืนอยู่นั้น

มังกรเร็วจนผมมองดูแทบไม่ทัน อันดับต่อมาที่ผมมองเห็นก็คือ ร่างของทหารรับจ้างและร่างจของสุนัขกัดรัดฟัดกันสุดตลุดอยู่ที่พื้น ท่ามกลางความตกตะลึงของพรรคพวกที่ยืนดูอยู่ใกล้ๆ... “ไอ้...” ฟัดอย่างไม่ปราณีปราศัย มันขย้ำร่างกายของทหารรับจ้างเหวอะหวะไม่มีชิ้นดี

“ช่วยด้วย ช่วยด้วย”

เสียงร้องของทหารรับจ้างผู้เคราะห์ร้าย ทำให้ทหารรับจ้างคนหนึ่งกระตุกมีดดาบปลายปืนออกจากซองผ้าใบแล้วแผ่นเข้ากระชากช่องท้องของ “ไอ้...” สุนัขพันธุ์แม่เต็มแรง... และพร้อมๆกันนั้นเอง ไอ้ก็ใช้เขี้ยวที่แหลมคมของมังกรชากคอดหอยของทหารรับจ้างซึ่งกำลังตกเป็นเหยื่อล่าหลุดออกมาทั้งกระบิ

ทั้งคน... ทั้งหมา นอนแผ่หราอยู่กลางลานซีเมนต์... ทหารรับจ้างตาเหลือกโพลง เลือดทะลักออกมาจากลำคอเป็นสายน้ำ... ตายสนิท

ส่วนไอ้ นอนหายใจพะงาบๆ ส่งสายตาประสานกับผู้ที่ทำร้ายมันอย่างประสงค์ร้าย ปากก็ร้องคำรามไม่ขาดระยะ

“เฮ้ย... ส.ท. มาไว้ย”

ใครคนหนึ่งร้องตะโกนขึ้นมาเสียงคับห้อง

คราวนี้ก็ถึงบทตัวใครตัวมัน ทหารรับจ้างเผ่นออกจากที่เกิดเหตุอย่างซุมนุ่นวาย... แม้กระทั่งชาวแม้วต้นเหตุของเรื่องก็วิ่งกางเกงแพรปลิวหายวับเข้าไปในตลาดล่องแจ้งชั่วพริบตา

ผมกับไอ้ไลน์ เลี่ยงออกมายืนดูเหตุการณ์อยู่ห่างๆ... ศพของทหารรับจ้างถูกหามขึ้นรถจี๊ป ส่วนร่างของไอ้ยี้ ถูกลากออกมาทิ้งที่ข้างๆรันเวย์สนามบินนั่นเอง

ไอ้ไลน์เดินตรงรี่เข้าไปที่ร่างของ “ไอ้ยี้” ผมเห็นมันหยิบเข็มเย็บออกมาจากกระเป๋ากางเกง จัดการเย็บแผลให้ไอ้ยี้ ท่ามกลางความแปลกใจของทหารรับจ้างที่มองดูเหตุการณ์อยู่ใกล้ๆ

“ไอ้ยี้” ปลอยให้ไอ้ไลน์จัดการกับแผลของมันแต่โดยดี สายตาที่มันประสานกับไอ้ไลน์ผิดแปลกไปจากเมื่อกี้นี้อย่างหน้ามือเป็นหลังมือเลยทีเดียว

พอเย็บแผลเสร็จ ไอ้ไลน์ก็อุ้ม “เจ้ายี้” ขึ้นขอบเปอร์ (เฮลิคอปเตอร์) บินกลับฐานปฏิบัติการในทันทีทันใด

“หมวด ผมจะเลี้ยงไอ้ยี้เอาไว้ให้มันเป็นหมาลาดตระเวน... ผมได้ยินกิตติศัพท์ของหมาแม้วมานานแล้ว เพิ่งจะเห็นฤทธิ์เดชของมันวันนี้เอง ไอ้หอก ตายท่าเสียได้ก็ดี เสือกไปชักดาบแม้ว”

จบคำพูดของไอ้ไลน์ ขอบเปอร์ก็ร่อนลงบนยอดภูล่องมาศพอดิบพอดี

“ไอ้ยี้” ได้รับการรักษาพยาบาลอย่างดีที่สุดจากหมอประจำกองร้อย ไม่ถึงสองสัปดาห์ “ไอ้ยี้” ก็หายสนิท และกลายเป็นทาสผู้ซื่อสัตย์ของไอ้ไลน์อย่างชนิดไม่ยอมให้ตลาดสายตaleyทีเดียว

“ไอ้ยี้” กลายเป็นส่วนหนึ่งของกองร้อยทหารเสือพรานไปเสียแล้ว ด้วยความแสนรู้ของมัน ทำให้ทหารรับจ้างทุกคนให้ความเมตตาปราณีแก่มันด้วยใจจริง เศษอาหารที่เหลือเพื่อถูกแบ่งให้ไอ้ยี้จนกระทั่งมันอ้วนปึกป้างสูงใหญ่ผิดหูผิดตายิ่งกว่าเดิม

“ไอ้ยี้” ถูกฝึกให้ค้นหากระบะเปิดของข้าศึกได้อย่างมีประสิทธิภาพที่สุด หลายต่อหลายครั้งที่ไอ้ยี้ช่วยชีวิตทหารรับจ้างด้วยการนำทางคืบคลานออกจากดงกับระเบิดได้อย่างปลอดภัย คล้ายๆกับปาฏิหารย์

คราวใดที่ “อากาศปิด” ขอบเปอร์ไม่บินมาส่งอาหาร... ไอ้ยี้วิ่งแน่นเข้าไปในป่าลึกใหญ่ก็วิ่งกลับมาพร้อมด้วยแย้เชื่องๆ 3-4 ตัว ช่วยแก้ปัญหาเรื่องปากท้องไปได้อย่างสะดวกโยธิน

“ไอ้ยี้” กลายเป็นทหารรับจ้างคนหนึ่งในกองร้อยของผมไปเสียแล้ว

“พลอาสาสมัครยี้ แจ่งกระโทก สังกัดหน่วยลาดตระเวนระยะไกล” คือตำแหน่งและสังกัดที่พวกผมแต่งตั้งให้มันอย่างเต็มใจที่สุดในภาวะสงครามที่บัดซบเช่นนี้

“สี่เท้ายังรู้พลาด นักปราชญ์ยังรู้พลั้ง”

และแล้ววันหนึ่งไอ้ยี้ก็ได้พิสูจน์ “สุภาชิต” อันเก่าแก่ของไทยข้อนี้ให้เห็นจริงจังขึ้นมา

ผม ไอ้ไลน์, และทหารรับจ้างอีก 12 คน ออกกวาดล้างเคลียร์พื้นที่ในเขตปฏิบัติการของทหารเวียดนามเหนือตามแผนปฏิบัติการยุทธของ บก.ล่องแจ้ง...

“พล.ยี่ แจ้งกระโทก” ออกเดินสี่ตีนนำหน้าเหมือนกับทุกครั้ง ในขณะที่ผ่านพื้นที่แห่งหนึ่ง ผมสงสัยในพื้นที่ดังกล่าวก็เลยออกคำสั่งให้ทหารทุกคนหยุดการเคลื่อนไหว...ไอ้ไลน์สั่งให้ไอ้ยี่ค้นหากับระเบิดเหมือนอย่างเช่นเคย

เกือบสี่ห้าเที่ยวที่ “ไอ้ยี่” วิ่งพล่านเหมือนกับจะสงสัยในบางสิ่งบางอย่างในพื้นที่แห่งนั้น พอเที่ยวที่หก มันก็วิ่งย้อนกลับมาแสดงอาการปกริยาว่า พื้นที่ดังกล่าวปลอดภัย

ส.ต. กระวี พุทธรักษา หัวหน้าชุดยิงเดินตามไอ้ยี่ไปติดๆ...

ในขณะที่ไอ้ยี่วิ่งล่วงหน้าไปนั่นเอง...

“บีม”

กับระเบิดของทหารเวียดนามเหนือที่ได้รับน้ำหนักแรงกดจาก 40 กิโลกรัมขึ้นไป แสดงพิษสงขึ้นมาทันที

ส.ต.กระวี ร่างกายแหลกเหลว ไอ้ยี่รอดตายอย่างหวุดหวิด มันวิ่งกลับมาหมอบตัวสั้นเป็นลูกนกอยู่หน้าไอ้ไลน์ ซึ่งกำลังโมโหสุดขีด ในความบกพร่องของสุนัขคู่นี้

ไอ้ไลน์เตะไอ้ยี่กระเด็น มันกลับคลานเข้ามาหมอบอยู่เบื้องหน้าอีกครั้ง น้ำตาไหลพรากเหมือนกับสำนึกผิด จนพวกผมอดสงสารมันไม่ได้

พอกลับมาถึงฐานปฏิบัติการ ไอ้ยี่มีอาการเซื่องซึมจนผิดปกติ ข้าวปลาอาหารก็ไม่ยอมแตะต้อง และในตอนค่ำของวันนั้นเอง ในขณะที่ไอ้ไลน์กำลังตรวจความเรียบร้อยของแนวยิง ผมก็ได้ยินเสียงของมันเอะอะออกมาค่อนข้างดัง

“เฮ้ย ใครหยิบลูกระเบิดของกูไปไว้อย่า กูเพิ่งจะเบิกมา 6 ลูก ใครขโมยไปลูกหนึ่งวะ”

“ผมเห็นไอ้ยี่มันคาบวิ่งไปทางแนวลาดหนามโน่นครับ พี่ไลน์”

ทหารรับจ้างคนที่อยู่ถัดออกไป ตะโกนบอกและตอนนั้นก็ยังไม่มีใครบังเกิดอาการอะไรทั้งสิ้น

“บีม”

เสียงระเบิดของ “M.26” ดังกระหึ่มออกมาจากบริเวณแนวรั้วลาดหนามตรงที่ ไอ้ยี่เพิ่งวิ่งเข้าไปอย่างสดๆร้อนๆ

“ไอ้ยี่...ลูกพ่อ”

ไอ้ไลน์แหกปากร้องตะโกนขึ้นมาสุดเสียง พร้อมกับวิ่งควบเข้าไปยังบริเวณดังกล่าวอย่างชนิดลืมหาย

ผมและทหารรับจ้างหลายสิบคน วิ่งตามไอ้ไลน์ไปติดๆหยั่งกับงูกินหาง

มันเป็นภาพที่สะเทือนจิตใจพวกผมที่สุดเท่าที่เคยประสบมา

ไอ้ไลน์นั่งลงรวบรวมชิ้นส่วนของไอ้ยี่ที่กระจัดกระจายไปทั่วบริเวณเพราะอำนาจของสะเก็ดระเบิดด้วยท่าทางที่เซื่องซึม

น้ำตาถูกผู้ชายซึ่งผมไม่เคยเห็นจากไอ้ไลน์ บัดนี้เอ่อซึมออกมาเป็นทาง

“...ไฉ่ยี้ มันน้อยใจที่ผมโกรธมัน... ไฉ่ยี้มันน้อยใจที่ทำให้หนูวิธาย... มันก็เลยทำโทษตัวของมันเองด้วยการขโมยลูกกระเบิดของผม แล้วใช้ปากตีสลักนิรภัยฆ่าตัวตาย... หมวดขอขอปเปอร์ให้ผมด้วยครับ... ผมจะเอาศพไฉ่ยี้ไปฝังที่ล่องแจ้ง... ผมไม่อยากให้มันถูกฝังอยู่บนสมรภูมิต้าเหวนี้ ผมจะพามันไปฝังด้วยตัวของผมเอง”

ด้วยกรรมวิธีแหกตาฝรั่ง... ผมร้องขอขอปเปอร์บินมารับไฉ่ไฉ่นใน 20 นาทีต่อมา

ขอปเปอร์ยกฐานสกีร่อนขึ้นจากพื้นสนาม... ร่างอันละเหะของ “ไฉ่ยี้” ถูกบรรจุอยู่ในถุงทะเลประจําตัวของไฉ่ไฉ่น ขอปเปอร์บินสูงขึ้นทุกที... กลุ่มทหารรับจ้างยีนนิ่ง... บางคนน้ำตาซึมออกมาด้วยความอาลัยอาวรณ์

“พลอาสาสมัครยี้ แจ้งกระโทก สุนัขพันธุ์แม้วที่มีประวัติชีวิตอันพิลึกกึกกือ ได้จากกองร้อยของผมไปแล้ว จากไปด้วยความทรงจำอันยาวนานซึ่งยากจะลบเลือนไปจากหัวใจของพวกเขาจริงๆ”